

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 258/09-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva v konaní pred súdmi Slovenskej republiky zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva domáhať sa preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy súdom zaručeného v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf 11/2009 a jeho rozsudkom z 28. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2009 doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva v konaní pred

súdmi Slovenskej republiky zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva domáhať sa preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy súdom zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf 11/2009 a jeho rozsudkom z 28. apríla 2009.

1. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že *«Sťažovateľ žiadal Daňový úrad K. žiadosťou zo dňa 6. 3. 2007 o vydanie rozhodnutí o priznaní práva (vrátení preplatku dane) v daňovom konaní začatom dňa 20. 3. 2001 - za zdaňovacie obdobie december 1997.*

Daňový úrad K. oznámením č. 695/231/30398/2007-Bač zo dňa 10. 4. 2007 oznámil sťažovateľovi, že mu bolo doručené jeho podanie. Oznámil mu, že:

„Na základe zrušených dodatočných platobných výmerov odvolacím orgánom DR SR pracovisko K. správca dane (Daňový úrad K.) vrátil vzniknutý preplatok v plnej výške. V zmysle § 63 ods. 1, 4 zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov daňový preplatok je suma platby, ktorá prevyšuje splatnú daň. Ak nemožno preplatok použiť podľa odsekov 2 a 3, správca dane na žiadosť daňového subjektu tento preplatok vráti. Ak sa žiadosti o vrátenie preplatku vyhovie v plnom rozsahu, správca dane rozhodnutie nevydáva.

V tej veci daňový subjekt podal sťažnosť zo dňa 15. 8. 2005 na nezákonný postup a činnosť DÚ K. pri vrátení preplatkov dane za mesiac december 1997, rok 1998 a mesiac január až júl 1999. Postup správcu dane prešetrovalo DR SR odd. vnútornej kontroly a o výsledku daňový subjekt bol tiež oboznámený.“

Dňa 10. 5. 2007 podal sťažovateľ u DR SR žiadosť nazvanú „Nečinnosť správcu dane – žiadosť o vydanie rozhodnutia v rámci opatrení proti nečinnosti podľa ust. § 30a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. (Oznámenie č. j. 695/231/30398/2007-Bač, zo dňa 10. 4. 2007)“.

DR SR listom zo dňa 7. 6. 2007 sp. zn. I/223/7747/45346/2007 odpovedalo sťažovateľovi, že podľa § 63 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ak sa žiadosti o vrátenie preplatku vyhovie v plnom rozsahu, správca dane rozhodnutie nevydáva. Vzhľadom na to DR SR ako orgán najbližšie nadriadený správcovi dane nezistil dôvody na postup podľa § 30a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb.

Dňa 29. 6. 2007 podal sťažovateľ na DR SR, pracovisko K. námietku proti nesprávnemu a nezákonnému postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní (pri vybavovaní podania v začatom daňovom konaní o nečinnosti správcu dane (č. j. I/223/7747/45346/2007, zo dňa 7. 6. 2007)...

Dňa 26. 9. 2007 bolo doručené sťažovateľovi rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/7747-67260/2007/991545-r zo dňa 31. 8. 2007, ktorým DR SR námietke sťažovateľa zo dňa 3. 7. 2007, doplnenej dňa 30. 7. 2007, proti postupu zamestnanca správcu dane JUDr. O. V. nevyhovel.

Proti rozhodnutiu Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/7747-67260/2007/991545-r zo dňa 31. 8. 2007 podal sťažovateľ na Krajský súd v Košiciach žalobu na jeho preskúmanie a navrhol, aby súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému DR SR na nové konanie.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 6 S 139/2007-45 zo dňa 16. 10. 2008 žalobu zamietol a žalobcovi - sťažovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 11/2009 zo dňa 28. 4. 2009 potvrdil napadnutý rozsudok a žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Predmetný rozsudok bol doručený právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 11. 6. 2009.».

2. Po citovaní čl. 2 ods. 2, ustanovení čl. 46 a čl. 127 ústavy, ustanovení § 50 ods. 1 a 3, § 63 ods. 4 a 6, ako aj ustanovenia § 30 ods. 1 prvej vety zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“) sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Z citovaných ustanovení zákonných predpisov... a z uvedených skutkových okolností vyplýva, že odo dňa 20. 3. 2001, kedy sťažovateľ podal dodatočné daňové priznania a zároveň žiadosť o vrátenie preplatku dane, správca dane nevydal rozhodnutie napriek tomu, že z citovaných zákonných ustanovení mu táto povinnosť vyplývala. Sťažovateľ preto, ako to vyplýva z vyššie uvedených okolností, vzniesol námietku proti postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní.

DR SR rozhodol napadnutým rozhodnutím podľa ustanovenia § 50 ods. 3 Zákona č. 511/1992 Zb. Táto skutočnosť vyplýva z výroku predmetného rozhodnutia.

Napriek tomu, v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza, že námietke proti postupu správcu dane nevyhovelo, pretože v skutočnosti daňové konanie nezačalo a nie je možné podať v ňom námietku proti postupu správcu dane.

Ako už bolo vyššie uvedené, Krajský súd v Košiciach svojim rozsudkom sp. zn. 6 S 139/2007 zo dňa 16. 10. 2008 žalobu sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ poukázal na to, že súd I. stupňa v prejednávanej veci zamietol žalobu dospejúc k záveru „že rozhodnutie žalovaného a jeho postup bol v súlade so zákonom.“...

Žalobca - sťažovateľ sa domáhal rozhodnutia o vrátení preplatku dane, ktorým mu bol už správcom dane v skutočnosti vrátený, avšak bez toho, aby o tom bolo vydané rozhodnutie.

... v tomto konaní sa domáhal vyslovenia nezákonnosti postupu zamestnanca správcu dane, ktorý nevydal o vrátení preplatku rozhodnutie.

Vzhľadom na to, že súd I. stupňa sa nevysporiadal v súlade s ustanovením § 157 OSP v odôvodnení rozhodnutia so žalobnými dôvodmi uvedenými v návrhu, neuviedol so zreteľom na predmet konania, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné a ako také, je vadou v konaní spočívajúcou v tom, že účastník sa nemal možnosť oboznámiť s dôvodmi rozhodnutia súdu a v odvolacom konaní uviesť proti týmto dôvodom primerané argumenty.

Vzhľadom na vyššie uvedené správca dane, jeho zamestnanec postupoval nezákonným spôsobom, ak v predmetnej veci nevydal rozhodnutie a rovnakou vadou trpí aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým námietke žalobcu proti postupu zamestnanca správcu dane nevyhovelo.

Odvolací súd potvrdzujúc rozhodnutie súdu I. stupňa, uviedol, že napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny a preto ho podľa § 219 ods. 2 O. s. p. potvrdil.

Odvolací súd skonštatoval odvolacie dôvody označené v žalobe, ale ako vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia, nezaoberal sa odvolacími námietkami vo vzťahu k správnosti záverov súdu I. stupňa obsiahnutých v odôvodnení rozsudku súdu I. stupňa, ale sám sa vysporiadaval so žalobnými námietkami sťažovateľa...

Tak ako už sťažovateľ uviedol, odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nahrádzajúc činnosť súdu I. stupňa, vysporiadaval s námietkami sťažovateľa (žalobcu).

Takýmto postupom však došlo k porušeniu zásady dvojinštantčnosti konania vyjadrenej v ustanoveniach O. s. p. a to konkrétne v ustanovení § 201 O. s. p., ktorým sa okrem iného zabezpečuje právo každého na spravodlivé súdne konanie...

Odvolací súd ako už bolo zmienené, sa na jednej strane vyrovnáva so žalobnými námietkami sťažovateľa.

V tejto súvislosti sťažovateľ nepovažuje nijako za potrebné argumentovať v prospech toho záveru, keďže skutočnosť, že odvolací súd priamo reaguje na jeho žalobné námietky, je zrejmá z textu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu...

Odvolací súd tým nespochybniteľne nahrádzal činnosť súdu I. stupňa, keďže žiadna z úvah obsiahnutých v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nie je obsahom odôvodnenia súdu I. stupňa.

Navyše, vo vzťahu k tej časti odôvodnenia, kde sa I. stupňový súd výslovne vyjadril v tom zmysle, že sa žalobca (sťažovateľ) má právo domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, odvolací súd uviedol, že táto námietka je neprípustná a „z uvedeného dôvodu sa ňou nezaoberal“.

3. Vychádzajúc z uvedeného (obsahu bodov 1 a 2) sťažovateľ dospel k záveru, že „... považuje celé konanie o jeho žalobe, tak rozhodnutie súdu I. stupňa, ako aj odvolacieho súdu, za také, ktorým mu odníma nielen právo zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj skutočný výkon práva zakotveného v článku 46 ods. 2 Ústavy SR“.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa

domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva v konaní pred súdmi Slovenskej republiky zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR,

domáhať sa preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy súdom zakotveného v článku 46 ods. 2 Ústavy SR,

rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 11/2009 zo dňa 28. 4. 2009, bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 11/2009 zo dňa 28. 4. 2009 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Sťažovateľ k sťažnosti pripojil písomnosti, z obsahu ktorých (vzhľadom na predmet sporu v konaní pred všeobecnými súdmi a na nadväznosť odôvodnení ich rozhodnutí, ako aj posúdenie dôvodnosti tvrdení sťažovateľa uvedených v sťažnosti) považuje ústavný súd za relevantné citovať tieto ich časti:

5. Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) listom zo 7. júna 2007 oznámilo sťažovateľovi:

„Dňa 17. 05. 2007 nám bol doručený Váš list zo dňa 10. 05. 2007, ktorým žiadate prijať opatrenia na nečinnosť správcu dane - Daňového úradu K. z dôvodu, že správca dane nevydal rozhodnutie o priznaní práva (vrátenie preplatku) v daňovom konaní začatom dňa 20. 03. 2001 za zdaňovacie obdobie január až december 1998...

Podľa § 63 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ak sa žiadosti o vrátenie preplatku vyhovie v plnom rozsahu, správca dane rozhodnutie nevydáva.

Pri vrátení nadmerného odpočtu podľa § 23 zákona č. 289/1995 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2002 sa rozhodnutie nevydávalo. V zmysle uvedeného správca dane nebol povinný vydať rozhodnutie o vrátení nadmerného odpočtu. Nevydanie rozhodnutia správcu dane o vrátení nadmerného odpočtu nieje možné považovať za nečinnosť správcu dane.

Daňové riaditeľstvo SR ako orgán najbližšie nadriadený správcovi dane nezistil dôvody na postup podľa § 30a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb...“

List podpísal JUDr. O. V., vedúci oddelenia daňového konania K.

6. Sťažovateľ listom z 29. júna 2007 vzniesol proti oznámeniu uvedenému v bode 1 túto námietku:

„V nadväznosti na ust. § 50 ods. 1, 2, 3 zákona č. 511/1992 Zb. podávam námietku proti nesprávnemu a nezákonnému postupu zamestnanca správcu dane DR SR, pracovisko K., JUDr. O. V., ktorý pri vybavovaní podania v začatom daňovom konaní o nečinnosti správcu dane postupoval nesprávne, v rozpore so zákonom a skutkovým stavom, o čom svedčí písomná odpoveď č. j. I/223/7747/45346/2007, zo dňa 7. 6. 2007...“

7. Daňové riaditeľstvo rozhodnutím č. k. I/223/7747-67260/2007/991545-r z 31. augusta 2007 rozhodlo tak, že *„podľa § 50 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov námietke daňového subjektu Ing. Mgr. K. M... zo dňa 3. 7. 2007, doplnenej dňa 30. 7. 2007 proti postupu zamestnanca správcu dane JUDr. O. V. v daňovom konaní nevyhovuje“*.

Svoje rozhodnutie odôvodnilo najmä tým, že:

„Podľa § 50 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov daňový subjekt môže podať námietku v prípadoch ustanovených týmto zákonom a proti postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní. Námietka patrí medzi riadne opravné prostriedky. Ako riadny opravný prostriedok slúži na preskúmanie postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní a na dosiahnutie nápravy v prípade, že orgán príslušný na rozhodovanie o námietke posúdi dôvody uvedené v námietke ako opodstatnené.

V zmysle citovanej právnej úpravy možno podať námietku proti postupu zamestnanca správcu dane len v daňovom konaní. Na základe podanej žiadosti daňového subjektu na vydanie rozhodnutia na vrátenie preplatku za zdaňovacie obdobie december 1997 nezačalo daňové konanie, pretože daňový preplatok ako to vyplývalo z podaného dodatočného daňového priznania k dani z pridanej hodnoty bol daňovému subjektu vrátený a o tejto skutočnosti nebol správca dane povinný vydať rozhodnutie.

Podanie daňového subjektu zo dňa 10. 5. 2007 doručené Daňovému riaditeľstvu SR dňa 17. 5. 2007, ktorým žiada prijať opatrenia proti nečinnosti, nemá účinky začatia daňového konania. Účinky začatia konania má len kvalifikovaný podnet, ktorý zákon o správe dani presne reguluje. K tomu, aby určitý súhrn procesných postupov a úkonov

vytváral daňové konanie musí byť splnená podmienka rozhodovania o práve a povinnosti daňového subjektu a následne vydanie rozhodnutia vo veci, ktoré zákon pomenúva. Opatrenia proti nečinnosti upravené v ustanovení § 30a zákona č. 511/1992 Zb. predstavujú osobitný procesný inštitút, ktorý je ponímaný ako opatrenie sankčného charakteru vo vzťahu k orgánu, ktorý bol v konaní pasívny.

Kedže daňové konanie nezačalo, nie je možné podať námietku proti postupu zamestnanca správcu dane podľa § 50 zákona č. 511/1992 Zb.

Z vyššie uvedených dôvodov považuje Daňové riaditeľstvo SR podanú námietku proti postupu zamestnanca správcu dane JUDr. O. V. za bezpredmetnú.“

8. Sťažovateľ sa „Žalobou na začatie konania na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky sp. zn. I/223/7747-67260/2007/991545-r zo dňa 31. 8. 2007“ domáhal zrušenia tohto „rozhodnutia“ a žiadal vrátiť predmetnú vec daňovému orgánu na nové konanie a rozhodnutie.

V odôvodnení žaloby sťažovateľ okrem iného uviedol:

„... Nesprávnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného žalobca vidí v tom, že rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nepostačujúce pre posúdenie veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisu, [§ 250j písm. a), c), b) O. s. p.], v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia [§ 250j písm. e) O. s. p.] a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov [§ 250j ods. 2 písm. d) O. s. p.]...“

Po citovaní ustanovení § 50 ods. 1 a 3 zákona o správe daní a poplatkov a odvolaní sa na ustanovenia čl. 2 ods. 2, čl. 46 ústavy, s poukazom na ustanovenia § 15 ods. 13, § 63 ods. 4 (v časovo aktuálnom znení) a § 30 ods. 1 tohto zákona sťažovateľ ďalej uviedol:

„Z citovaných ustanovení zákonných predpisov a z uvedených skutkových okolností vyplýva, že odo dňa 20. 3. 2001, kedy žalobca podal dodatočné daňové priznania a zároveň

žiadosť o vrátenie preplatku dane, správca dane nevydal rozhodnutie napriek tomu, že z citovaných zákonných ustanovení mu táto povinnosť vyplývala. Žalobca preto, ako to vyplýva z vyššie uvedených okolností, vzniesol námietku proti postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní.

Žalovaný rozhodol napadnutým rozhodnutím podľa ustanovenia § 50 ods. 3 Zákona č. 511/1992 Zb. Táto skutočnosť vyplýva z výroku predmetného rozhodnutia...

Takýto postup správcu dane je v rozpore s ustanovením § 30 ods. 1 Zákona č. 511/1992 Zb., podľa ktorého, v daňovom konaní možno ukladať daňovú povinnosť alebo priznávať práva len rozhodnutím.

Vzhľadom na vyššie uvedené správca dane, jeho zamestnanec postupoval nezákonným spôsobom, ak v predmetnej veci nevydal rozhodnutie a rovnakou vadou trpí aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým námietke žalobcu proti postupu zamestnanca správcu dane nevyhovelo...“

9. O žalobe uvedenej v bode 1 rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 6 S 139/2007-45 zo 16. októbra 2008 tak, že žalobu zamietol. Podstatou odôvodnenia bol tento právny záver (názor) krajského súdu:

„... Súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa ustanovení § 247 a nasl. O. s. p. v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a postupom podľa § 250f O. s. p., majúc za to, že rozhodnutie žalovaného a jeho postup bol v súlade so zákonom, žalobu žalobcu zamietol.

Podľa § 30 ods. 1 zákona v daňovom konaní možno ukladať daňovú povinnosť alebo priznávať právo len rozhodnutím.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu.

Zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania a preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti.

Podľa ustanovenia § 30a ods. 1 zákona správca dane príslušný na rozhodnutie v daňovom konaní podľa tohto zákona alebo osobitného zákona je povinný v jednoduchých veciach, najmä ak možno rozhodnúť na podklade dokladov predložených daňovým

subjektom, vydať rozhodnutie alebo vykonať iné opatrenie ustanovené týmto zákonom bezodkladne.

Pre prípad, že správca dane príslušný na rozhodnutie v daňovom konaní je v tomto konaní nečinný a nerozhodne ani v lehotách ustanovených v odsekoch 1 a 3 ustanovenia § 30a zákona a nápravu nemožno dosiahnuť inak a povaha veci to nevyklučuje, je príslušný vo veci rozhodnúť orgán najbližšie nadriadený správcovi dane. Vždy sa jedná o skutočnosť, ktorej základom je daňová kontrola (§ 30a ods. 5 zákona).

Pretože v danom prípade nešlo o daňovú kontrolu, ako to má na mysli ustanovenie § 15 ods. 1 zákona, podľa právneho názoru súdu, ak správca dane postupoval pri vrátení preplatku (nadmerného odpočtu) podľa § 63 ods. 4 zákona, resp. podľa ustanovenia § 23 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení platnom pre zdaňovacie obdobie do 31. 12. 2003 postupoval v súlade so zákonom.

Pre úplnosť súd len dodáva, že v prípade nepoukázania nadmerného odpočtu (preplatku) na účet žalobcu v zákonom stanovenej lehote, pred jej uplynutím má žalobca právo domáhať sa jeho vrátenia z dôvodu bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na všeobecnom súde podľa sídla správcu dane.

Preto súd z vyššie uvedených dôvodov žalobu žalobcu podľa § 250j ods. 1 O. s. p., majúc za to, že rozhodnutia a postup žalovaného v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, zamietol.“

10. Proti predmetnému rozsudku krajského súdu podal 26. novembra 2008 sťažovateľ odvolanie, ktorého nosnou argumentáciou boli najmä tieto jeho tvrdenia:

„... Rozhodnutie súdu I. stupňa považuje žalobca za nesprávne z dôvodov uvedených - v ustanovení § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. – rozhodnutie súdu I. stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

- v ustanovení § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. – súd I. stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

- v ustanovení § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p. – v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1...

Žalobca sa domáhal rozhodnutia o vrátení preplatku dane, ktorým mu bol už správcom dane v skutočnosti vrátený, avšak bez toho, aby o tom bolo vydané rozhodnutie.

Poukázal na to, že ustanovenie § 63 ods. 4 v znení platnom 31. 12. 2004 Zákona č. 511/1992 Zb., umožňuje nevydať rozhodnutie o vrátení preplatku len ak sa žiadosti o vrátení preplatku vyhovie v plnom rozsahu.

V predmetnej veci však nešlo o takýto prípad, keďže správca dane nevrátil žalobcovi preplatok, tak ako to ustanovuje citované zákonné ustanovenie v lehote 40 dní.

Vychádzajúc zo zásady uvedenej v článku 2 ods. 2 Ústavy SR, správca dane mohol konať len zákonom ustanoveným spôsobom. Teda len pokiaľ by žiadosti o vrátení preplatku vyhovel v celom rozsahu v zákonom stanovenej lehote, v tom prípade bolo možné nevydať rozhodnutie. Je však nesporné, že správca dane takýmto spôsobom nepostupoval.

Odôvodnenie súdu I. stupňa, ktoré sa zaoberá ustanoveniami Zákona č. 289/1995 je bez postihnuteľného vzťahu k prejednáwanej veci. Žalobca totiž nežiadal vrátiť nadmerný odpočet pre postup pri žiadosti o vrátení ktorého neboli splnené podmienky.

Žalobca sa však nedomáhal vrátenia nadmerného odpočtu, ale preplatku a so zreteľom na už v žalobe uvedené dôvody, v tomto konaní sa domáhal vyslovenia nezákonnosti postupu zamestnanca správcu dane, ktorý nevydal o vrátení preplatku rozhodnutie.

Vzhľadom nato, že súd I. stupňa sa nevysporiadal v súlade s ustanovením § 157 OSP v odôvodnení rozhodnutia so žalobnými dôvodmi uvedenými v návrhu, neuviedol so zreteľom na predmet konania, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné a ako také, je vadou v konaní spočívajúcou v tom, že účastník sa nemal možnosť oboznámiť s dôvodmi rozhodnutia súdu a v odvolacom konaní uviesť proti týmto dôvodom primerané argumenty...“

11. O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 11/2009 z 28. apríla 2009 tak, že potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 6 S 139/2007-145 zo 16. októbra 2008.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie označených základných práv zaručených ústavou postupom najvyššieho súdu a jeho rozhodnutím sp. zn. 5 Sžf 11/2009 z 28. apríla 2009.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa ods. 2 citovanej právnej normy každý kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takého rozhodnutia.

12. Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy najmä v spôsobe výkladu a následnej aplikácii ustanovení § 50 ods. 1 a 3 a § 30 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov (pozri body 2, 3, 6 a 7).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú

zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 11/2009 z 28. apríla 2009 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

13. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo vyplýva aj z týchto relevantných častí odôvodnenia napadnutého rozsudku:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky... dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho... potvrdil.

Predovšetkým Najvyšší súd na tomto mieste musí uviesť, že toto odvolanie rovnako ako aj ďalšie odvolania žalobcu podané na prelome rokov 2008/2009 na Najvyšší súd (sp. zn. 5 Sžf 99/2008, 5 Sžf 17/2009, 5 Sžf 23/2009 a 5 Sžf 29/2009) majú podklad v nespokojnosti žalobcu so stavom, ktorý nastal po vrátení dňa 19. 02. 2004 vyrubeneho rozdielu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 1997 a bol vyvolaný Oznámením Daňového úradu K. č. 695/231/30398/2007-Bač zo dňa 10. 4. 2007, ktorým tento správca dane oznámil daňovému subjektu, že mu nebol povinný vydať rozhodnutie o vrátení daňového preplatku za zdaňovacie obdobie december 1997, resp. zdaňovacie obdobie roku 1998 podľa § 63 ods. 4 zák. č. 511/1992 Zb. ani rozhodnutie o vrátení nadmerného odpočtu podľa ust. § 23 v nadväznosti na § 55d ods. 5 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty.

Zo spisu predloženého Krajským súdom v Košiciach Najvyšší súd zistil, že žalobca najskôr prípisom z 10. 05. 2007 adresoval správcovi dane podnet označený ako „Nečinnosť správcu dane – žiadosť o vydanie rozhodnutia v rámci opatrení proti nečinnosti podľa

ust. § 30a ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb.“, pričom v tomto podaní žiadal žalovaného, aby zjednal nápravu vo veci vydania rozhodnutia o priznaní práva (tzn. vrátenia preplatku dane) v daňovom konaní začatom dňa 20. 03. 2001 (podané dodatočné daňové priznanie žalobcom za uvedené zdaňovacie obdobie) tým, že alebo prikáže správcovi dane rozhodnúť v začatom konaní, alebo sám vo veci rozhodne a trahovaním.

Na túto situáciu žalovaný reagoval tak, že oznámením č. I/223/7747/45346/2007 zo dňa 07. 06. 2007 oznámil daňovému subjektu, že postup Daňového úradu K. pri vybavovaní jeho podania zo dňa 10. 05. 2007 je v súlade so zákonom a nie sú dôvody na postup podľa § 30a ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb..

Následne žalobca prípisom z 29. 06. 2007 vzniesol námietku proti nesprávnemu a nezákonnému postupu zamestnanca správcu dane - Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracovisko K., JUDr. O. V., ktorý pri vybavovaní podania v začatom daňovom konaní o nečinnosti správcu dane postupoval nesprávne, v rozpore so zákonom a skutkovým stavom, o čom svedčí písomná odpoveď č. j. 223/7747/45348/2007 zo dňa 07. 06. 2007.

Dôvody nesprávneho postupu, ktoré spočívali podľa žalobcu najmä v špatnom postupe menovaného pracovníka pri

- nerešpektovaní § 63 zák. č. 511/1991 Zb.
- nevydání rozhodnutia podľa § 63 ods. 7 cit. zákona, resp. neprerušil konanie,
- vyhovení odvolacieho orgánu ním podanému odvolaniu,
- ako aj v priebehu daňového konania po zrušení napadnutého rozhodnutia odvolacím orgánom (napríklad nevydanie rozhodnutia o vrátení nadmerného odpočtu), žalobca opísal vo svojom dodatočnom podaní zo dňa 27. 07. 2007.

žalobca o tejto námietke rozhodol negatívne rozhodnutím zo dňa 31. 08. 2007.

Najvyšší súd ako súd odvolací v zmysle § 212 ods. 1 a 2 v spoj. s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, nakoľko výnimky výslovne uvedené zákonodarcom v ods. 2 v tomto prípade nenastali.

Žalobca na prvom mieste nesúhlasil s odôvodnením krajského súdu, že v zákonom stanovenej lehote mal žalobca právo domáhať sa vrátenia bezdôvodného obohatenia na všeobecnom súde podľa sídla správcu dane. Podľa Najvyššieho súdu ide o myšlienku (návod súdu „pro futuro“) vyjadrenú v odôvodnení bez väzby na samotný výrok rozsudku,

a preto proti takejto časti odôvodnenia je podanie odvolania v zmysle § 202 ods. 4 O. s. p. neprípustné a z uvedeného dôvodu sa ňou nezaoberal.

Ďalej žalobca poukázal na svoju hlavnú argumentáciu majúcu základ v jeho nespokojnosti v tom, že mu bol preplatok na dani síce správcom dane vrátený, avšak bez toho, aby o tom bolo vydané rozhodnutie. Najvyšší súd poukazuje na to, že predmetom prieskumu rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je podľa § 244 ods. 1 O. s. p. alebo žalobcom napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jemu predchádzajúci postup. Žalobca však svoju odvolaciu námietku smeroval k situácii, ktorá nastala po dni 19. 02. 2004 (vrátenie preplatku) a ktorá nebola pokrytá napadnutým rozhodnutím zo dňa 31. 08. 2007.

Pokiaľ žalobca nebol spokojný so situáciou, ktorá nastala po vrátení dane správcom, potom mal zvoliť iný mechanizmus súdnej ochrany, ktoré mu správne súdnictvo za účelom splnenia záväzku vyplývajúceho z čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky prostredníctvom 5. časti Občianskeho súdneho poriadku poskytuje.

Avšak podanie žaloby podľa 2. hlavy 5. časti O. s. p. proti rozhodnutiu správcu dane o podanej námietke v zmysle § 50 zák. č. 511/1992 Zb. takúto situáciu nemôže žalobcovi pomôcť vyriešiť.

Podľa § 50 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. platného v čase podania námietky (tzn. 29. 06. 2007) môže daňový subjekt uplatniť námietku v prípadoch ustanovených týmto zákonom a proti postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní.

Podľa § 50 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb. v hore uvedenom znení námietku musí podať daňový subjekt písomne alebo ústne do zápisnice do ôsmich dní odo dňa, keď sa o namietaných skutočnostiach dozvedel. Podaná námietka nemá odkladný účinok, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 50 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. v hore uvedenom znení správca dane posúdi námietky, rozhodne o nich a toto rozhodnutie musí obsahovať odôvodnenie. Ak námietka smeruje proti postupu vedúceho zamestnanca správcu dane, ktorý nemá nadriadeného vedúceho zamestnanca, rozhodne o námietke orgán najbližšie nadriadený správcovi dane. Proti rozhodnutiu sa nemožno odvolať.

Na základe uvedeného Najvyšší súd musí konštatovať, že námietka v daňovom konaní predovšetkým plní funkciu osobitnej sťažnosti, v tomto prípade špeciálne zameranej

na vyjadrenie nespokojnosti s postupom konkrétne označeného zamestnanca správcu dane, tzn. že môže smerovať len voči takým vadám v daňovom konaní, ktoré majú priamu spojitosť so správaním tejto konkrétnej osoby a očakávaným výsledkom je alebo náprava v jej správaní nadriadeným orgánom alebo výmena osoby na tomto poste. Typickým príkladom môže byť otázka dôstojnosti alebo odbornosti vedenia daňového konania takouto osobou. Uvedený charakter a poslanie námietky potvrdzuje ust. § 50 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. odnímajúce osobe podávajúcej námietku právo na odvolanie. Na nespokojnosť s tým, že takýto zamestnanec správcu dane nevydal rozhodnutie, ktoré žalobca ako daňový subjekt od správcu dane požadoval, sa však toto ustanovenie nemôže využiť, lebo nevydanie rozhodnutia nie je spojené s činnosťou konkrétneho zamestnanca, ale je v pôsobnosti správcu dane ako takého.

Ak by Najvyšší súd sa stotožnil s myšlienkou žalobcu, že proti nevydaniu rozhodnutia správcom dane je možné sa brániť námietkou proti vedeniu konania konkrétnym zamestnancom správcu dane, potom by musel vylúčiť účinky predpokladané zákonodarcom v ust. § 30a zák. č. 511/1992 Zb. Takýto záver by však bol popretím rôznorodosti daňového konania a množstva riadnych ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov použiteľných v daňovom konaní. Bolo preto správne zo strany žalovaného, že námietke žalobcu nevyhovel a správne krajský súd takýto záver potvrdil.

Potom, ak žalobca za takejto situácie chcel spochybniť takéto rozhodnutie žalovaného o námietke, mal využiť celkom iné prostriedky súdnej ochrany.

Navyše Najvyšší súd neustále vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že v zmysle § 244 ods. 1 až 3 O. s. p. iba tie rozhodnutia správnych orgánov, ktorých priamym účinkom je legálny zásah do právneho postavenia jednotlivca (prostredníctvom založenia, zmeny alebo zrušenia oprávnenia alebo povinnosti správnym orgánom) alebo pripustenie možnosti tohto legálneho zásahu do jeho práv, právom chránených záujmov alebo povinností, podliehajú súdnemu prieskumu postupom podľa 2. hlavy Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Poslednou v poradí námietkou žalobcu bola tá, že krajský súd sa nevysporiadal v súlade s ustanovením § 157 O. s. p. v odôvodnení svojho rozsudku so žalobnými dôvodmi uvedenými v návrhu. Najvyšší súd k tomuto uvádza, že povinnosťou účastníka súdneho konania je presne vymedziť svoje odvolacie dôvody (implicitne § 205 ods. 1 a 2 v spoj.

so zásadou hospodárnosti a rýchlosti § 6 O. s. p.). Tejto požiadavke nevyhovuje námietka žalobcu, ktorý iba vo všeobecnosti, bez konkrétneho vymedzenia, konštatuje, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho námietkami bez uvedenia, ktoré mali byť krajským súdom prehliadnuté. Navyše, žalobca ani nespresnil, ku ktorému skôr citovanému ust. § 205a ods. 2, tzn. či písm. f), d) alebo a) je možné takúto námietku priradiť.

Po porovnaní námietok uvedených žalobcom v jeho žalobe z 26. 11. 2007 dospel Najvyšší súd k záveru, že krajský súd sa adekvátnym spôsobom s jeho žalobou vysporiadal, a preto takáto námietka smerujúca k nepreskúmateľnosti rozsudku, je irelevantná.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a právne závery ako aj iné veci tohto účastníka Najvyšší súd dospel k záveru, ktorý je vyjadrený vo výroku tohto rozsudku.»

14. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa (uvedenými v jeho odvolaní z 26. novembra 2008) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď

na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 11/2009 z 28. apríla 2009 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných procesných noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje nedostatočne zistený skutkový stav, k čomu dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03).

Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

15. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

16. Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie základného práva domáhať sa preskúmania rozhodnutí orgánu verejnej správy súdom zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy už uvedeným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu.

Vychádzajúc zo samotného obsahu sťažnosti, ako aj zo skutkových zistení (pozri II. časť odôvodnenia) vyplývajúcich z k sťažnosti pripojených písomností (dokumentujúcich chronologický postup vo veci konajúceho správneho orgánu, resp. všeobecných súdov), s prihliadnutím na už vyslovený právny názor (k namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy) dospel ústavný súd k záveru, že namietanie porušenia tohto základného práva (čl. 46 ods. 2 ústavy) je nedôvodné a neopodstatnené. Keďže sťažovateľovi nebolo postupom (a ani rozhodnutiami) vo veci konajúcich všeobecných súdov odňaté právo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom a ani samotný sťažovateľ neprodukoval žiadne relevantné dôkazy preukazujúce opak, ústavný súd jeho sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2009